

Pastori Yoshihiro Koorikin todistus

Synnyin Shimanen läänissä Zen-buddhalaisuuteen kuuluvan Sootoo-suunnan historiallisen Chooden -nimisen buddhalaistemppelein piirijohtajan kotiin. Ala-asteen ensimmäisestä luokasta kuudennelle luokalle asti kävin joka lauantai temppeleikoulua (joka on kristillisen pyhäkoulun vastine buddhalaisuudessa). Temppeleikoulun opiskelu sisälsi lauluja, joilla ylistettiin Buddhaa, ja opimme toistamaan buddhalaisia sutria (buddhalaisia pyhiä kirjoituksia). Buddhalaisen papin selitysten kuuntelu oli hauskaa ja ne rauhoittivat lapsensydäntäni. Kodissani juhlittiin 8. päivä huhtikuuta Buddhan syntymäpäivää, kukkajuhlaa, huomattavasti komeammin kuin joulua konsanaan. Söimme juhla-riisiä ja makeita soijapapukakkuja.

Kun nykyinen Chooden temppelein pappi meni naimisiin, puhemiehenä ja avioliiton todistajana toimi isoisäni. Aina yläasteen alkuun asti buddhalainen temppelele edusti minulle ainoata mahdollista pelastustietä, antoi sydämeeni rauhaa enkä epäillyt vähääkään, etteikö buddhalainen opetus olisi totta.

Mutta sitten minua kohtasi syvä järkytys, kun iso isoäitini kuoli. Hän oli toistanut buddhalaisia sutria päivittäin ja oli uskossaan erittäin palava Buddhan palvoja. Mutta kun hän joutui sairastuoteeseen, hänen päivänsä olivat kuolemaan asti pelkkää epätoivoa. Kun näin, miten tämä iso isoäitini, joka oli 70 vuotta uskollisesti lausunut sutria ja viettänyt innokasta buddhalaisen uskonelämää, menetti ennen kuolemaansa toivonsa ja rauhansa, minun uskoni buddhalaisena alkoi pahasti horjua. Siitä päivästä omaakin elämäni alkoi kalvaa kuolemanpelko.

Yliopistoaikoihin tuo jäytävä pelko muuttui hyvin todelliseksi. Sairastuin pariksi viikoksi, jouduin syvän kauhun valtaan siitä, mitä minulle tapahtuisi, jos nyt kuolisin tässä tilassa. Vaikka olisin halunnut turvautua johonkin, löytää avun jostakin, minulla ei ollut mitään mihin uskoa. Kun vointini sitten hiukan parani, markettiin ostoksille mennessäni huomasiin kaukana punaisen valaistun ristin. Merkillistä kyllä en palannutkaan kotiini, vaan tuon ristin johtamana kävelin rakennuksen luo ja menin sisään. Sisälle päästyäni tajusin, että kyseessä oli kristillinen kirkko. Paikka oli Koben Tarumin luterilainen kirkko ja sen silloiselta pastorilta, nykyisen Koben luterilaisen teologisen seminaarin rehtorilta Akio

Hashimotoilta, sain kuulla Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta sekä syntikysymyksestä. Kuunnellessani pastorin raamatunselitystä minulle heräsi ajatus, että tästä saattaisi löytyä vastaus minua ahdistaviin kysymyksiini.

Valmistuttuani yliopistosta palasin kotipuoleeni Tottorin lääniin, missä Yonagon luterilaisessa kirkossa pastori Yasushi Ikegami antoi minulle raamattuopetusta. 22 -vuotiaana tein Jeesuksen Kristuksen edessä synneistäni parannuksen, uskoin ylösnousemuksen ja sain kasteen. Vasta 22 -vuotiaana pääsin ensi kerran maistamaan todellista elämää.

Mutta 25-vuotiaana vyöryi elämäni suuri koettelemus. Töissä oli kiireistä ja yllätyksellisesti sairastuin ja minulla todettiin krooninen haimatulehdus. Viiden kuukauden sairaalassaolon aikana tajusin, että samoin kuin itselleni Jeesus Kristus on välttämätön, myös monet sairastavat ja koettelemusten kanssa kamppailevat tarvitsevat Jeesuksen Kristuksen elämänsä. Minun tulisi toki kertoa siitä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka pelastaa meidät kaikenlaisesta ahdistuksesta ja synnistä. Herra kutsui näin minua kokotoimiseen julistustyöhön ja 27-vuotiaana sain aloittaa teologisessa seminaarissa opinnot valmistuakseni papiksi.

Siitä lähtien kuin sain tulla kristityksi, minua on toistuvasti rohkaissut seuraava Raamatun sana: "Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:5-6)

Kristus tuli todellakin tänne maan päälle ja otti meidän syntimme, kärsimyksemme ja surumme kantaakseen ristin puulle. Juuri siksi usko Kristuksen ristiin tulee suureksi voimaksemme ja samoin, kuin Jeesus Kristus herätettiin kuolleista, mekin saamme iankaikkisen elämän. Sydämeni halu on, että myös Japanissa monet uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ja saisivat kokea todellista elämää.